

Beroepsbelangen.

*In het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde van
28 Maart bespreekt Dr. P. Muntendam het
zevende jaarverslag der Rotterdamsche Tand-
heelkundige Vereeniging aldus:*

Rotterdamsche Tandheelkundige Vereeniging.

Het zevende jaarverslag omtrent de kliniek van bovenstaande vereeniging over 1907 vangt aan met een overzicht omtrent de wijze, waarop de opleiding en de bevoegdheid van den tandheelkundige in Nederland is geregeld. Het komt mij voor, dat zulk een hoofdstuk allerminst in een dergelijk jaarverslag op zijn plaats is. Maar ik meen, dat deze vereeniging van Rotterdamsche tandmeesters aan het einde van haar artikel in haar ijver om de kennis en kundigheden van den tandmeester den volke bekend te maken wel een beetje te ver is gegaan, waar zij mededeelt, dat behalve door gediplomeerde tandmeesters de tandheelkunde ook nog uitgeoefend wordt door onbevoegden en onkundigen; en dan blijkt, dat met „onkundigen” bedoeld worden de artsen, die de mond- en tandheelkunde tot hun speciaal vak gekozen hebben. De kwakzalvers en de artsen worden hier als het ware in één adem genoemd en als één rubriek tegenover de tandmeesters gesteld.

Wat de werkzaamheid der kliniek (polikliniek ware een betere naam) betreft, deze werd bezocht door 4344 personen;

er werden 4180 tanden getrokken, 612 vullingen gemaakt, 1267 kunsttanden en 9 stifttanden geplaatst, 33 maal werden de tanden gereinigd, één regulatie en 30 reparaties verricht. Veertig maal werd narcose toegepast.

MUNTENDAM.

Naar aanleiding hiervan schreef Dr. v. d. Hoeven in ditzelfde orgaan van den 11^{den} April eenige opmerkingen, die door Dr. P. Muntendam beantwoord werden.

Rotterdamsche Tandheelkundige Vereeniging.

Geachte redactie,

Aangezien ik meen, dat in de aankondiging van het verslag der Rotterdamsche Tandheelkundige Vereeniging (nummer van 28 Maart, blz. 1047) door uw verslaggever aan genoemde vereeniging onrecht is gedaan, zult gij mij verplichten het volgende te willen opnemen.

Volgens uw verslaggever zou uit het jaarverslag blijken, dat met „onkundigen” bedoeld worden de artsen, die de mond- en tandheelkunde tot hun speciaal vak gekozen hebben.

In het jaarverslag lezen wij op blz. 9: „Tot de onkundigen maar niet onbevoegden (volgens de wet) zijn ook artsen te rekenen, *als zij zonder voldoende tandheelkundige opleiding zich als specialiteiten voor tandziekten uitgeven.*” (cursiveering van mij).

Helaas moet ik, als ingewijde in de tandheelkundige wereld het feit erkennen, dat niet weinige artsen, die zich voor tandheelkunde specialiseerden, de onjuiste meening zijn toegedaan, dat dit vak zich in enkele maanden laat aanleeren.

Tegen die meening en de voor het publiek noodlottige gevolgen daarvan, is de Rotterdamsche Tandheelkundige

Vereeniging terecht opgekomen en doet haar jaarverslag een lofwaardige poging om het publiek voor zulke collega's te waarschuwen.

's Gravenhage, 2 April 1908.

Hoogachtend,
C. VAN DER HOEVEN.

De door Dr. v a n d e r H o e v e n geursiveerde beperking was niet aan mijn aandacht ontsnapt; zij wordt echter nagenoeg tenietgedaan, door hetgeen er op volgt: „*Maar nog geen heeft in Nederland zich aan het voor tandheekkundigen bestaande examen (het tandmeesters-examen) onderworpen. Dit alleen is bestemd en kan eenigen waarborg opleveren voor tandheekkundige kennis en bekwaamheid.*” Moet deze zin niet den indruk geven, dat alle artsen, die in Nederland de mond- en tandheekkunde uitoefenen, daartoe onkundig zijn? Door de tegenstelling in den zin: „*Behalve door gediplomeerde tandmeesters wordt de tandheekkunde uitgeoefend door onbevoegden en onkundigen*”, worden naar mijn meening de mondartsen vrijwel op één lijn geplaatst met de kwakzalvers en als één groep tegenover de tandmeesters gesteld. Ik moet bij mijn meening blijven, dat de Rotterdamsche Tandheekkundige Vereeniging beter had gedaan deze uiting in een openbaar geschrift achterwege te laten. Deze vereeniging gaat toch ook niet het publiek waarschuwen tegen de onkundige tandmeesters, die ook bestaan, al hebben zij dan ook het tandmeesters-examen afgelegd. In alle bijzondere vakken der geneeskunde zijn wel artsen te vinden, die van meening zijn, dat zij met geringe moeite en in korten tijd zich voor dat onderdeel konden bekwamen; dat is toch ook nooit een aanleiding geweest voor hen te waarschuwen.

Amsterdam, 4 April 1908.

P. MUNTENDAM.